

Foto: GoodFon.com

Štěpán Pospíšil

Kapitán Pickard velí: CHRAŇ KAŽDOU FORMU ŽIVOTA!

Tak tohle ve Star treku absolutně nechápu. Spojená federace v polovině 23. století tvoří stovky světů a planet. Posádka Enterprise se prohání galaxií na nejdokonalejší mezigalaktické lodi, jaká kdy byla vymyšlena. Kapitán Jean-Luc Picard s lodí a její útoč-

nou silou dokáže téměř cokoli, takže většina forem života se před Enterprise může jen třást. A on, místo aby svého postavění využil a stal se vládcem vesmíru, respektuje a ctí všechny možné exoty, které na svých toulkách vesmírem potká. A velitel DAT? Dokonalý robot, na němž není živé buňky, je významným členem jeho posádky, váží si ho, a má ho dokonce rád, přestože je to v podstatě jen věc – počítač. Zkrátka Picard říká, že ať se objeví jakákoliv forma života, zaslouží si respekt a úctu, bez ohledu na to, zda je silná nebo slabá, chytřejší nebo primitivní, voňavá či zapáchající... ani trochu nepodobají.

nou silou dokáže téměř cokoli, takže většina forem života se před Enterprise může jen třást.

A on, místo aby svého postavění využil a stal se vládcem vesmíru, respektuje a ctí všechny možné exoty, které na svých toulkách vesmírem potká.

A velitel DAT? Dokonalý robot, na němž není živé buňky, je významným členem jeho posádky, váží si ho, a má ho dokonce rád, přestože je to v podstatě jen věc – počítač.

Zkrátka Picard říká, že ať se objeví jakákoliv forma života, zaslouží si respekt a úctu, bez ohledu na to, zda je silná nebo slabá, chytřejší nebo primitivní, voňavá či zapáchající... ani trochu nepodobají.

Tohle já prostě nedokážu! Když je někdo v mém okolí mimoň, vytahuje se, otravuje nebo dělá jiné kraviny, vždycky ho sejmu a je klid...

Jenže pak přijdu na spolčo a slyším v evangeliu: „Milujte své nepřátele...“. Ohradím se: „Ale oni mě taky nemilují, tak dostanou, co si zaslouží, když jsou ufoňi!“ A kaplan, který evidentně zná Star Trek lépe než já, se zeptá: „A nejsme snad my pro toho dokonalého Pickarda, který nás nejen okamžitě za každý hřích svou mocí nesejme, ale navíc nás miluje a respektuje a v té nejhorší bitvě jde a položí za nás svůj život..., nejsme my pro tohoto Pickarda Ježíše taky takový divní ufoňi? Když přijde na to, přihlásit se ke spojení s Ním, nepodrazíme ho jak Ferengové? Když celé dny a noci jsme závisle připoutaní k počítači, nejsme jako ubozí Bynarové? A když jsme plní smradlavého nechutného hříšného slizu, přestane nás milovat? A i přesto, že odříkáváme bezmyšlenkovitě mechanicky modlitby a naše srdce je vůči Němu chladné jak odpojená základní deska, nepřipadáme mu jako neživí androidi – pouhopouhé stroje bez lásky?“

Od té doby chodím po světě a přemýšlím, jakou rasu ze Star Treku mi připomíná třeba známý bezdomovec, Dědiš z áčka nebo vlastní dokonalostí ohromená Mokřanová z první lavice. Teď už každým tak rychle nepohrdám. Snažím se v nich vidět formu života, kterou je třeba nejen ctít a chránit nebo respektovat, ale především milovat, protože ten úctyhodný život v nich žije sám Kristus – vládce všech galaxií, který nás všechny své ufony pěkně drazo vykoupil, když potupně umřel za každého z nás.

CO JE ŠPATNÉ NA PORNOGRAFII?

Co je špatné na pornografii, když ženské tělo stvořil Pán Bůh a říkal, že je velmi dobré?

Mirek, 16 let

Pornografie: z řeckého porné (prostitutka) + grafein (psát) je neumělecké znázornění lidského těla či sexuálního chování, které nemá jiný účel, než podněcovat sexuální pud. (Zdroj: Wikipedie)

Dobře položená otázka už v sobě obsahuje polovinu odpovědi. Ta tvoje v sobě skrývá odpověď nejméně ze tří čtvrtin. Stačí si přečíst, co slovo pornografie znamená, a chvíli o tom přemýšlet.

Jistě, ženské tělo stvořil Bůh a je dobré a krásné. První lidé v ráji byli nazí, ale nestyděli se. Po prvotním hříchu ale čteme, že je Bůh oblékl, protože je začal pronásledovat stud. Proč? Lidské tělo bylo přece pořád stejně dobré! Něco se ale stalo s lidským srdcem a pohledem...

Existují dva způsoby, jak se muž může dívat na nahé tělo ženy. První je pohled plný lásky, obdivu, přijetí, úcty k tajemství ženy, vděčnosti ke Stvořiteli za její krásu a půvab. Je to pohled milujícího manžela a umělce. Takový pohled má jen ten, kdo vytrvale usiluje o čistotu srdce. Bez Boží milosti je něco takového zcela nemožné.

Foto: GoodFon.com

Jiný druh pohledu chápe ženské tělo jako „sexuální objekt“, „vzrušující, sexy podívanou“, jako „zboží, co se dá koupit“. Tento pohled vidí jen tělo, dokonce jen barevný flek na papíře. Takový pohled je důsledek prvotního hříchu, který zranil naše srdce. Zbavuje ženu její důstojnosti. Dělá z královské dcery, Bohem milované ženy či dívky, „kus masa“ k prodeji a spotřebě. Před takovým pohledem nás stud chrání.

Pornografie ponižuje ženu na věc a muže na slabocha, který nedokáže ovlá-

dat své touhy a svůj pohled. Pornografie je sexuální touha bez lásky.

Na závěr několik otázek: Jak by ses cítil, kdyby ses dozvěděl, že tvoje dívka někdy v minulosti za peníze nafotila pornografické fotky? Chtěl bys, aby něco takového dělala tvoje manželka? Jak bys to vysvětlil svým dětem? Jak si myslíš, že se cítí žena, která zjistí, že její manžel potají sleduje pornografii? Není to něco jako nevěra?

Mgr. Karel Škočovský, Ph.D., zabývající se teologií těla a katolickou bioetikou

BOHOSLOVEC bez semináře

Dnes se seznámíme s bohoslovcem Zdeňkem Drškou, který je i naším věrným a obětavým redaktorem. Kromě všech možných článků od něho každý měsíc naleznete na posledních stranách pár slov o liturgii pro nejstarší – z jeho hlavy a jeho pera (či spíše počítače). Nyní se blíží, dá-li Pán, ke svěcení, takže dokud nemůže zpovídat, vyzpovídáme ho my.

Foto: archiv Z. Dršky

Zdeněk je také hercem

Zdeňku, mohl bys nás ve zkratce seznámit s tím, jak jsi poznal, že Tě Pán volá ke kněžství?

Ve zkratce to půjde jen velmi těžko, ale zkusíme to. Bylo to v době, kdy se mi dařilo – chodil jsem se senzačním děvčetem, měl jsem práci, která mě bavila a živila, zázemí doma i ve farnosti... Ale postupně se dostal určitý nepokoj – sílící povědomí o tom, že dost možná nejsem na svém místě, že bych mohl být někde jinde a něčím jiným. Tak trochu jako bych došel ke dveřím a mohl – ale nemusel – vzít za kliku. Pokud za ni nevezmu, budu moci jít dál svou cestou, ale nikdy se nedozvím, co za dveřmi bylo. Tento nepokoj dostal konkrétní podobu otázky, zdali bych se nechtěl stát knězem. A věděl jsem, že na tuto otázku musím odpovědět. A když jsem odpověděl ano, našel jsem pokoj.

Pak už to šlo řádnou cestou. Přihlásil jsem se svému biskupovi, nastoupil jsem do olomouckého konviktu a posléze semináře a na tamní teologickou fakultu. Tam jsem strávil pěkných, plodných a požehnaných pět let. Potkal jsem tam – mezi studenty, vyučujícími i duchovenstvem – řadu vynikajících lidí a i díky jim se moje povolání upevňovalo. Pro lidi, jako jsou tito, chci být knězem rád. (A samozřejmě nejen pro ně.)

Kde se teď nacházíš a co jsou Tvé úkoly? Je to veliký rozdíl oproti semináři?

V současnosti působím jako „pastorační asistent“ ve farnostech Letovice a Rozhraní.

Jsem tu k ruce zdejšímu faráři a dělám všechno, co je třeba a k čemu není nezbytně nutné jáhenské či kněžské svěcení. Tedy navštěvuji nemocné, vyučuji náboženství, setkávám se s lidmi – mladými i pamětníky, udržuji v provozu budovu fary a v neposlední řadě asistuji u oltáře coby ministrant, potažmo akolyta. Největší rozdíl oproti životu v semináři je asi v tom, že teď nespolehám na to, že se mi všechno naservíruje až pod nos.

Kde jsem se tu vzal? Inu, díky studium z předseminárních časů jsem mohl zrychlit a dokončil jsem teologickou fakultu o rok dříve. Schází mi tedy poslední rok seminární formace a otec biskup rozhodl, že nejlepší bude, strávím-li tento čas v praxi, mezi lidmi, tedy jak se říká, v pastorači. Čekám tu tedy na své kolegy, s nimiž jsem před pěti

lety v Olomouci začínal a kteří teď studují pátý ročník, až mě doběhnou. A nenudim se!

Jsi věřící od dětství?

Nikoli. Narodil jsem se milým, laskavým a dobrým rodičům, ovšem nikoli v křesťanském prostředí. Nicméně v době, kdy jsem začínal rozum brát, krátce po listopadu 1989, bylo společenské klima příznivěji naladěno křesťanství a církvi a já jsem najednou zjistil, že tu je pohled na svět, o kterém nic nevím. Začal jsem se zajímat a pátrat, měl jsem štěstí na dobré lidi, chytré knížky a kvalitní společenství, a tak se stalo, že jsem byl pokřtěn a biřmován. Bylo mi tenkrát něco přes 16 let – teď už přetahuji dvojnásobek, dočkal jsem se „Kristových let“. A ministrovat jsem se učil v době, kdy už mnozí z našich čtenářů mají dlouhá léta praxe za sebou. Ale snad jim nedělám ostudu.

Vzkázal bys něco nám, ministrantům?

Nezapomeňte na radost ze služby. Uvědomte si, že perfektní znalost předpisů není k ničemu bez lásky k Bohu, k církvi a k lidem. Nesnažte se chápat ministrování jako způsob k prozazení sebe sama. Dávejte šanci i ostatním – nemusí jeden člověk dělat všechno jen proto, že mu to jde. A hlavně: Neberte se tak vážně!

Zdeňku, děkujeme Ti za Tvou obětavou službu pro církev, pro Tarsicia a vyprošujeme Ti hodně Božího požehnání, sil a radosti do Tvé služby!

Ptal se Jan Lukeš

Nekráčeny rozhovor najdete na www.tarsicius.cz